

ДЕСЕТИ ПРАВОСЛАВНО-КРАЕВЕДСКИ ЧЕТЕНИЯ

На 2 декември 2012 година от 14 часа, в една от залите на Морско казино Бургас, се про-

ците от православно-краеведската експедиция, проведена през лятото на 2012 година в стран-

дите краеведи събираха сведения за историята на селото, християнската вяра и благочестие на православните християни от с. Стоилово. На събитието присъстваха ученици и ръководители от Обединен детски комплекс гр. Бургас, директори на Бургаски училища и жители на село Стоилово.

В началото бе открита фотоизложба, проследяваща живота на православно-краеведската експедиция в с. Стоилово. След обща молитва отец Серафим благослови четенията. Ученици от ОДК Бургас поздравиха младите изследователи със слова, възхлавяващи Божието дело. Поздравле-

ния за успешна изследователска дейност поднесе директорката на ОДК Бургас инж. Пепа Ангелова. От името на кмета на Община Малко Търново г-н Илиан Янчев бе прочетен поздравителен адрес с пожелания за успешна съвместна работа на територията на Малкотърновска община. Изнесените реферати от учениците краеведи и техните ръководители, предизвикаха интерес и доказаха, че все още е жив българският възрожденски дух.

Димитрина ЗАБИРОВА,
уредник в Историческия музей - Малко Търново

ведоха Десетите православно-краеведски четения. Там, участни-

джанското село Стоилово, изнесоха своите реферати. Тази година мла-

КОНСТАНТИН ПЕТКАНОВ - ЧОВЕКЪТ И ПИСАТЕЛЯТ

На 12 декември, миналата година, се навършиха 120 години от рождението на писателя Константин Петканов, роден в село Кавакли, Източна Тракия /днес в Турция/. Отбелязваме тази годишнина, за да отдадем не само почит към творческото и патриотично дело на писателя, но и за да напомним на мнозина странджанци от по-младите поколения, че едно такова име не бива да се забравя, веднаж, че е автор на неповторимия по своето съдържание и език роман „Белият вятър на Странджа“ и към голямото му родолюбиво дело на български интелектуалец, преминало хребетите на Странджа и сляло се завинаги с националните възжеления на Отечеството. Малко

Търново има правото да се гордее с него, оставяйки му благодарно за всичко, което талантливо е написал и оставил на поколенията, за да се знае и обича този действително „най-български край“.

Редове от непубликувания „Бележник на писателя“

„...Пътищата на моя

живот не бяха отпъкани и равни, затова до ума и сърцето ми се докоснаха много неща - и лоши, и добри. С много хора съм се срещал и разправял, много злоби съм преодолял и за това много от нещата са останали вътре в мене със скритите си светлини...

...Когато бях дете, аз имах чувството, че нещата са много по-големи от мене, а светът - огромно, неизбродимо селище. На младини аз изравних нещата със себе, си светът стана арена, върху която дните и годините ми излязоха на борба с вечността. А сега, на път към старостта, аз виждам само човека. Нещата и малки, и големи, са вътре в него и няма друг свят освен безкрайният и неизбродим свят на неговите мисли и чувства.

Опитах се да пиша романи. Сполучих ли? Не знам. Ала човекът изпълни не само страниците на романите ми, но и всички кътчета на моето сърце. „Каваклия - източник на слънца, радост и младост - ето омагьосаното място. И това топло гнездо е истинската случка в моя живот. Сега моята любима Каваклие е далеч, много далече и нямам възможност дори и с поглед да я помилвам. Не ми позволяват, забраняват ми да се върна там. И затова тъй задъхан навлязох в живота на онова селско момче, което никой от вас не познава. Сърцето на това момче остава завинаги там - в Тракия“.

“Константин Петканов”,
библиография, 1981 г.

ПРАЗНИЧНИ ВЕСТИ ОТ ГРАМАТИКОВО

В края на месец декември, миналата година, малко преди коледните празници, отвори врати новата сграда на кметството в село Граматиково. Тя е реализирана с помощта на общинското ръководство в Малко Търново и предизвика радостта на селяните ни. По този начин удобствата за административното обслужване са безспорни, заради което са и нашите благодарности.

Другото радостно събитие, за което селото се преобрази празнично, бе честването на Бъдни вечер, спазвайки вековните християнски

традиции. Имаше коледарска дружина, която най-напред изпълни своите коледарски песни и благословии в сградата на Кметството. Те бяха сърдечно посрещнати от кметския наместник господин Стефан Стоянов и след пожеланията за мирна и щастлива година, здраве и берекет, поеха из селото. Събраните средства от коледуването читалищното ръководство ще използва за подновяване на коледарските обредни битови носии. Към читалището е сформирана и нова фолклорна певческа група, която съвсем наскоро изнесе и своя богата фолклорна

програма пред туристи и гости на селото.

От името на читалищното ръководство, като негов секретар и библиотекар на читалищната библиотека, сърдечно благодаря на всички, доп-

ринесли за доброто настроение в предпразничните и празнични дни на селото. Нека си пожелаем в бъдните дни да бъдем по-добри.

Екатерина БОРАДЖИЕВА

С ПЕСЕН ПРЕЗ ГОДИНИТЕ

Любимият за града ни състав за стари градски песни „Старата липа“ навършва 19 години от своето създаване. Да разкаже за него по повод рождения му ден помолихме неговия художествен ръководител от създаването до днес - Тодор Градев.

- През есента на 1992 година в град Петрич бе проведен първият за страната ни фестивал на Старата градска песен. Това бе искрата, която запали и в нас огъня да създадем състав за стари градски песни и продължим традициите от времето на тангото, фокстрота, валса, чар-

песни и участвувахме в първия концерт по случай Първа пролет, организиран от читалището и провел се в големия театрален салон. Въдущевлението на многобройната публика бе така голямо, че ни вдъхнови за нови изяви. Така бяха шоуто със солистите от Бургаската

лстона и други, позабравени в нашето време салонни танци и шлагери. Като председател на Управителния съвет на читалището, предложих и се взе решение, да се създаде подобен самодеен състав. На 11 февруари 1992 година съставът бе създаден и започнаха репетиции. По предложение на Герги Цъгов, тогава секретар на общинска администрация, приехме да носи името „Старата липа“. Името отговори и на детските ни спомени, когато в съзнанието ни бе останал романтичният образ на старата сладкарница на Дичо Ръженичков, пред която имаше действително една огромна стара липа, под чиято сянка най-често седеше не само хайлайфът, но и представители на градската интелигенция. Пиеха кафе и в сладки приказки слушаха мелодиите от стария грамофон, изпълнявани от Аспарух Лешников, Стоян Миленков, Мильо Басан и други популярни за онези години изпълнители на градската песен. За нас, децата тогава, тази липа остана, като символ на Старата градска песен.

За мен, като ръководител на състава, не беше трудно съставянето на репертоара. Знаех много песни от този жанр, които свирех на акордеон и пеех по време на танцовите забави. Не срещнахме трудности и при набирането на изпълнители. Жените от фолклорния състав изявиха желание да се включат в него. За няколко месеца успяхме да подготвим близо 7

опера Иванка Узунова и Иван Динков, както и участието ни в голямото градинско увеселение, проведено се на площада по време на летните културни празници.

Съставът обнови своята работа над концертните си изпълнения, когато в него като китарист на класическа китара и солист се включи инж. Желязко Раев. Той разполагаше с голям фонд от изпълнения на стари градски песни, записани на аудио видео касети. Незабравим и плодотворен за състава бе и периодът с участието на безспорния майстор на акордеона Желязко Мурджев, за жалост вече покойник. Солисти през тези деветнадесет години са били: д-р Поля Едрева, Гинка Димова, Калинка Дренчева, Недялко Мурджев, Желязко Раев, първокласникът тогава - Стефан Войков. Чудесен е досега е дуетът на Донка Тенева и Мара Георгиева.

С времето и годините трупахме опит, усъвършенствахме изпълнението на песните, добивахме самочувствие и все по-уверена сценична култура. Това ни позволи да се изявяваме не само в рамките на местните културни празници и поводи, но и на прояви от национален мащаб. Но за тези изяви нека разкажем при друг повод.

Позволявам си да поздравя чрез вестника всички участници в състава за Стари градски песни, за достойно извървяния с тях път и то с песен, която е носила радост за другите.

ЛИЧНОСТИ И СЪДБИ

СТОЯН - МОТОРАДЖИЯТА

Това е една от значимите личности на града до 1955 година, свързал своята професионална и общочовешка биография с монтирането и експлоатацията на локалната газгенераторна електроцентра-

ла през 1928 година, предназначена основно за домакинствата в Малко Търново. Починал е през 1957 година, но спомените за него в по-възрастните малкотърновци са още незаличени. Заради професионализма му на мно-

зина от онова време е познат под прозвището - "Мотораджията". За повече неща от живота на Бай Стоян помолихме да разкаже синът му инж. Тодор Иванов, живещ със семейството си в Пловдив. Той изпълни нашата молба, предла-

гайки ни един изключително професионално написан очерк. Редакцията на вестника публикува част от него, с надеждата да събуди интерес към една личност на наш съгражданин, неоснователно позабравена.

Стоян - Мотораджията и съпругата му Пенка /на втория ред/ в машинното.

Родителите на баща ми са родени и живели в Малък Самоков, Източна Тракия, днешна Турция. Тодор и Станка са били трудолюбиви и честни хора. Имали са хубав дом и малко стопанство.

През Преображенската епопея голяма част от населението на Малък Самоков бяга в Българско. Една голяма група бежанци е насочена към Айтос, друга към района на Царево. Родителите на баща ми, тогава младоженци, попадат в Айтос, а част от техните роднини в Царево. Бя-

гали са с по една торба вещи.

Айтоската община настанява младото семейство в малка приземна стаичка. Там през 1905 година се ражда единственото им дете Стоян. Две-три години след това от мизерия и мъка по загубения дом почива баща му Тодор Иванов. Цялата тежест по отглеждането на невръстния Стоян пада върху крехките плещи на майка му Станка.

Смътно си спомням тази висока, синеока и добра жена. Гласът ѝ бе мек и ласкав. Към снаха си Пенка тя се отнашаше с нежност и уважение.

Татко обичаше и почиташе майка си - той просто я боготвореше до самата ѝ кончина през 1949 година.

През 1918 година в Айтос са разквартировани голяма група белогвардейци, прехвърлени от Турция. Сред тях е имало изключителни специалисти - механици, електротехници, оръжейници и военни. Те създават някакво предприятие и започват там производство.

По онова време татко е учил в професионално училище. Всеки ден след занятията той е ходил в предприятието на руснаците и слюбопитство е надничал. Постепенно любопитството се превръща в професионален интерес към техниката. Възрастен руснак, бивш механик на кораб, забелязва качествата на младия Стоян. Следват няколко години на обучение. С търпение и такт този човек създава бъдещия специалист Стоян Мотораджията. През тези години на обучение баща ми научава и руски език.

По законите на онова време синовете на вдовици, които нямат други деца, се освобождават от военна служба. До 1928

година татко е работил в Айтос.

Същата година в Бургаския окръжен вестник се отпечатва обява. В нея се съобщава, че се търси добре подготвен специалист по електромеханика за престоящия монтаж и пуск на локална газгенераторна електроцентрала в гр. Малко Търново, както и за последващата електрификация на района.

Баща ми заминава за Малко Търново. Градската управа му предлага работата и той я приема. Връща се в Айтос, натоварват оскъдната покъщнина и пристигат с майка си в чуждия град. Наемат квартира в една частна къща зад църквата. Предизвикателството е хвърлено и започва упоритата работа на доказване. Тогава татко е бил на 23 години.

Скоро след това в пристройка до хотела на Стратиев татко извършва монтажа на електроцентралата. Започва електрификацията на Странджанския край, и по-точно на Малкотърновската околия.

/Следва/

БАБИНДЕН - ДЕНЯТ НА АКУШЕРКАТА

И тази година градът ни отбелязва Бабинден по стара традиция с уважение към труда на акушерката. Съобщаваме този факт не без учудването, че професията на акушерката, десетилетия присъществувала в болничното заведение на града, уви, вече я няма. Последните две акушерки, днес пенсионерки, могат само да се радват на почитта на тези, които доскоро са ображдали. Сиреч, дошло е време да разберем, че в този град, където до 60-те години на миналия век ежегодно са се раждали над 100 деца, днес, ако това все пак става, то е в рамките на не повече от 15 и то само в областния център. Става ни жал, като помислим за това, което очаква града, неговата демография след не повече от 10 години. И днес той има своя социален дом за възрастни, но за жалост без родилен дом. И все пак празникът е празник, така, че нека си спомним за професионално работилите акушерки години наред в нашия град: Блага Зидарова, Станка Гергова, Иванка Петрова, Цветанка Цъгова, Мара Раканова, Станка Райчева и Станка Чочорова.

Впрочем, градът ни повече от столетие има небруганите имена на някогашните бабуващи при раждането на децата жени. За една от тях Султана

Войкова е споменът на нейната дъщеря Донка Войкова Бояджиева, предаден на краеведа Янко Керемидчиев.

"- Майка ми, Султана Стойкова Дренчева по баща, а Войкова по мъж, е родена в 1867 година в гр. Малко Търново. Родителите ѝ са се занимавали със земеделие и скотовъдство на колибите „Попиново“. На училище

не е ходила, била е неграмотна.

С бабуване започва да се занимава някъде около 1911 година. Заедно с нея в Малко Търново бабуваха баба Рада Филипова, баба Дучка и баба Нана. Бяха си разпределили по равни части от града. Майка ми ображдаше цялата долна част от махалите „Чорбаджийска“ и „Кукузела“. Беше много опитна, та дори имаше случаи, когато местният лекар Ярославов не е можел да оброди родилка, та извикал майка ми да ѝ оброди. После лекарят ѝ питал с какви инструменти е работила, а тя показала ръцете си и казала: „Ето с тези!“ През цялата си практика е нямала нито един смъртен случай на дете или родилка."

ПИСМО ДО РЕДАКЦИЯТА

Уважаема редакция, пише ви Ангелина Йорданова Михайлова от Малко Търново. Споделям чрез Вас благодарността си към кмета на общината господин Илиан Янчев и неговия заместник Димитър Стоянов, за това, че в труден момент от живота ми, не само проявиха съчувствие към моето страдание, но и безкористно помогнаха, за да мога отново да имам право на радост от живота. Дълго време бях останала без работа, без покрив над главата, с болно дете, без средства за преживяване. Милостиви хора като тях помогнаха да се реши и въпросът за работата ми, и за онзи покрив над главата, без който не бих могла да се грижа за детето си.

Безкрайно съм благодарна за помощта в най-трудните моменти от живота ми. Повярвах, че на света има и добри хора, на които от сърце благодаря.

УСПЕШНО ПРЕДСТАВЯНЕ

На проведения традиционен, за празника на Бургас - Никулден, ученически лекоатлетически крос, в който участие взеха отбори от 18 училища в Бургаска област, отборът от СОУ „Васил Левски“ - Малко Търново, се представи достойно, заемайки деветото място в общото отборно класиране. В със-

Дренчева, възпитаничка на СОУ „Васил Левски“ за втора поредна година е шампионка при момичетата от седми до девети клас. Похвално е представянето на Славея Падинкова от V-ти клас и Георги Антонов от IV-ти клас. Шесто място при юношите /X-XII клас/ зае Васил Василев, отново състезател от отбора.

Андонов. Да пожелаем на него и на неговите възпитаници бъдещи успехи в лекоатлетическите състезания.

Бихме желали една такава спортна дисциплина като маратона, в която Александър Андонов е национален и международен състезател, да бъде включена в спортната надпревара на града. Добре ще бъде, ако с подкрепата на общината и на водещи фирми, се постави началото на един нов спортен отбор по маратон в града и се гласува доверието на Сашо да бъде негов треньор. В един следващ брой ще се постареем да разкажем малко повече за спортния път на треньора и педагога Александър Андонов. Малцина са хората от града ни, които знаят за неговите успехи в лекоатлетическите състезания.

тезанието, преминало при добра организация от страна на домакините, участие взеха над 250 лекоатлети, сред които, за голяма радост на града ни, Мария

Отбелязвайки този успех на младите лекоатлети от града ни, дължим да отдадем и нашата благодарност към всеотдайно работещия с тях учител и треньор Александър

IN MEMORIAM

Преди малко повече от 40 дни колективът на общинска администрация - Малко Търново се сбогува завинаги с Калинка Кирова Русинова, дългогодишна служителка в счетоводния отдел на администрацията. Раздялата с такъв човек като нея, утвърдила се като специалист със своята пословична трудолюбивост и възискателност в работата, е не само трогателна, но и повод за равностметка към достойнствата на хората около нас, които за съжаление оценяме едва тогава, когато ги загубим.

Човек като Калинка Русинова, оставя незаличима следа и чрез своята обич към хората, сред които живееше и работеше, дарявайки ги с добрината си, с неподправената си усмивка. Вечно забързана нанякъде, тя сякаш се състезаваше с времето. Търсеше изявата си на човек и чрез грижата към

най-близките си, към семейството си. Извън тези човешки ангажименти, градът не ще я забрави и с нейната всеотдайност към читалищната художествена самодейност, като дългогодишен участник в съставите на стари градски песни и изворен фолклор. Трайни са нейните спомени и сред колективите на РПК „Илия Бояджиев“ и Общинска болница - Малко Търново.

Нека с тези прощални редове, отдадем почит към непреходното, което ни оставя като спомен за себе си.

2012 - МЕЖДУНАРОДНА ГОДИНА НА КООПЕРАЦИИТЕ

По инициатива на Кооперативна Европа от 12. 01. 2012 г. едновременно във всички европейски страни - членки на организацията, бе даден официален старт на Международната година на кооперациите. С подобавашо за случая тържество този ден бе отбелязан и в МалкоТърново. Тържеството, състояло се пред новия кооперативен магазин на града, бе организирано от ръководството на потребителната кооперация „Илия Бояджиев“. Пред събралите се за случая граждани и гости на града, слово, произнесе председателят на потребителната кооперация господин Стоян Костов. Тържеството бе уважено от кмета на общината г-н Илиян Янчев и председателя на общинския съвет Тодор Браяновски. Слънчевият ден позволи на представителна група от ученици от СОУ „Васил Левски“ - МалкоТърново, да вземат съ-

що така участие в празника.

Любопитни факти за Кооперативното движение:

* Кооперативното движение води своето начало от създаването на Рождалската кооперация през 1844 г. в Англия;

* В България първата кооперация е създадена на 28 октомври 1890 година в село Мирково /Пирдопско/;

* От своето създаване до днес кооперациите неотклонно спазват принципите на кооперативното движение за добровол-

ност и открито членство, демократично управление и икономическо участие на членовете, автономност и независимост, образование, обучение и информация, коопериране между кооперациите и грижа за общността;

* В момента в Международния кооперативен алианс членуват 300 милиона член-кооператори;

* В системата на ЦКС на страната ни членуват 808 кооперации с 153 776 членове;

* Броят на обслужваните населени места е 3766 с общ брой на магазините 764 и общ брой на служителите 9741;

Човек, ако поне от самоуважение спазва основните кооператив-

ни ценности, изразени в самопомощ, самоотговорност, демократичност, равенство, справедливост, честност, откритост, социална отговорност, грижа за другите ще бъде полезен за обществото и за самия себе си.

ПОЧИТ И ПОКЛОН ДОЗЕМИ

С тези думи желая да започне и завърши репортажа ми, посветен на светлия 100-годишен юбилей на дядо Янко Райчев Янов, състоял се, в рамките на скромно тържество, в деня на неговото рождение 15 януари. Тържеството, уредено от неговите най-близки хора, тримата му синове, внуци и правнуци, разбира се с почетното участие на община МалкоТърново в лицето на кмета Илиян Янчев и зам.-кмета инж. Тонка Стоева, бе не само трогателно, но и дълбоко показателно по отношение на ценностите, които следва да пазим и предаваме в наследство. В този случай не са необходими специални европейски програми, а най-главното - присъствието на човешката, на родовата ни памет и онази почит, с поклона доземи пред достойнството на човека, извървял дълъг път през годините и сега с право стои на трона на нашето доверие. Тържеството се състоя в една от малките приемни зали на общинската болница, дала приют, съгласно утвърдена система от административни и нравствени правила за хора от общината на преклонна възраст. Впечатляващ е фактът, че всичко това се е решило в рамките на едно човешко прозрение от страна на кмета Илиян Янчев,

далеч от бюрократията и разбира се, не в нарушение на статута на здравното заведение. Трогателното в тържеството бе не само присъствието на тримата, достойни за нашето уважение синове на юбиляра - Пенчо, Райчо и Васил, първият, доскорошен преподавател по телекомуникации и свързки във Висшето военно училище - ВеликоТърново, но и на една не малка

не спомена и за един толкова трогателен факт от живота на бай Янко, за който малцина знаят. Той е и един от българските войни, воювал през цялата втора фаза на Отечествената война срещу хитлерофашизма и завърнал се жив, за да остави до днес своето съзидание и пример на достоен човек. Потомствен животновъд, познал незгодите

дружина от неговите 6 внуци и 10 правнука. Една от внучките му е в далечна Канада, град Монреал, а втората в Лондон. Друга продължава своето образование в Холандия. И все пак, най-главното е любовта и грижата към него, достойния и за нашата почит, не само на възрастен човек, но и личност, без която животът ни не би се изпълнил с онази своя чаровност и достолепие, заради което си заслужава да живееш. Не ми се ще да

на колибарския живот, той е между първите, приели кооператива и отдал сили и опит за неговия възход.

Ще повторя, както обявих в началото на репортажа: Почит и поклон доземи за юбиляра, столетника, чийто просълзени очи говореха повече от всичко за възлението в душата му, за неговата обич и благодарност. За много години и сполай ти, чичо Янко!

Георги ЦЪГОВ

И ЧИТАЛИЩЕТО С ДЯДО КОЛЕДА

Похвална бе инициативата на читалището в МалкоТърново да уреди и проведе предколедно тържество за децата от града, най-вече за тези, които са в предучилищна възраст и за най-малките, непосещаващи обедине-

Дядо Коледа", сиреч, почти като в приказките за старателните джуджета. Колко хубаво щеше да бъде обаче, ако към подобна инициатива се присъединят и граждани, за да се получи още по-голям ефект от благородно-

на добрия старец, с очакване на подаръците. Тук, в случая има обаче едно не съвсем за пренебрегване обстоятелство. Отнася се за обединяване усилията на повече фактори при подготовка на коледното тържество, специално за децата, но нека го кажем директно - с по-голяма приказност. Не знаем какво се получава във въображението на децата с тази разпокъсаност на тържествата, с няколкото образи на Дядо Коледа, та да не стигаме до цинично поднесения образ на добрия старец в една от телевизионните шоу програми. Последното, като апостроф, е една по-голяма тема, но в случая е редно да го кажем: В предколедните и коледна нощ децата сънуват най-хубавите си сънища. Нека не допускаме случаи, в които някой ограбва или разпилява техния приказен свят.

ното детско заведение. Усърдна бе и предварителната подготовка на изложбата от сувенири по програма „Агора“, предимно с коледни мотиви и предложени на гражданството с благотворителна цел. Проявеното усърдие от служителите в читалището за реализирането на сувенирите като естетика и приказност на посланията, бе повече от впечатляваща. Оприличаваме техния труд като този в „работилниците на

то предколедно тържество.

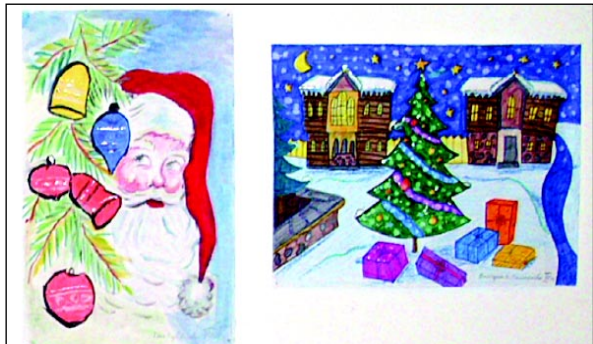
Не по-малки бяха и възлението на сцената от карнавалните облекла на героите до пристигането

ИСКРЕНО И ПРАЗНИЧНО

Така бихме определили изявата на деца и юноши от МалкоТърново, участващи в живописната изложба, посветена на Коледа и Новогодишния празник. Тя бе обявена от общината, като част от културните празници на града по този повод и реализирана от школата по живопис към читалището с ръководител художника Динко Костадинов. Впрочем, школата има вече над 15-годишна история, с много свои възпитаници и изяви. И този път

участниците, представили живописни творби, не бяха малко. Класацията, която бе направена, не бе обвързана с познатите три места, а с оценката за художествената сполука, при която най-добрите творби бяха определени като успешно участие, а към изявите на болшинството от останалите се прибави стимулиращата оценка за добро представяне. При откриването на изложбата във фойето на читалището участниците в нея получиха поздравление и от кмета на общината г-н Илиян Янчев. Тър-

жеството бе уважено от гражданството не само с любопитството към по-

добна изява, но и с удоволствието да се възприеме изложбата и откъм нейната естетика. Не скриваме нашата адмириация към подобни изяви, а заедно с тях желанието ни школата и нейният ръководител художника Динко Костадинов да получат полагащото им се внимание от една по-широка обществена поддръжка. Какво по-хубаво от това, когато децата рисуват своите сънища, своите мечти и копнения за един по-добър свят. Не ще бъде неосъществени-

ма и една изложба на школата в друго населено място от областта.

Издава Община МалкоТърново
Адрес на редакцията:
8162 МалкоТърново,
ул. „Малкотърновска комуна“ 3
тел.: 05952/30-70; www.malkotarnovo.org

Редактор: Георги ЦЪГОВ;
E-mail: vestnik_strandja@abv.bg;
Предпечат: •РИТЪМ 3• ООД
ул. „Шейново“ 3, тел.: 811-543

СТРАНДЖА
бр. 103, 2012 г.